

Trettioandra söndagen under året 2022

I dagens första läsning ur Andra Mackabeerboken möter vi sju bröder som alla dör martyrdöden för att de inte vill förråda sin judiska tro. I dagens evangelium möter vi sju andra bröder som i tur och ordning gifter sig med samma kvinna men utan att lämna några barn efter sig. Vi kan tycka att vår egen levnadshistoria inte har mycket gemensamt med dessa historier. Men ändå finns det alltid något som gör att vi människor har något gemensamt, hur olika vi än är och hur olika livsöden vi än har. Som troende har vi alla fått oändligt mycket av Gud och fått erfara så mycket nåd och kärlek. Samtidigt innebär det att vi måste vara beredda att hålla fast vid vår tro och försvara den, när vi sätts på prov. Därför är martyriet, vittnesbördet, vare sig det är oblodigt eller kostar oss livet, så viktigt. Även i vår tid hör vi ständigt att kristna och troende av andra religioner får lida för sin tros skull och även ge sitt liv för den.

Vi får alltid Guds nåd för att få kraft att våga stå för vår tro, även när det inte är populärt i vår omgivning, ja, även om vi blir förföljda för att vi tillhör Jesus Kristus, som ”i sin nåd har gett oss evig tröst och säkert hopp”. Ja, han vill som Paulus säger ”uppmuntra och styrka er till allt gott i gärning och ord” (2 Thess 2:16-17). I ord och gärning får vi visa vem vi tror på och vad det innebär i livets alla konkreta situationer. Varje människa har sin egen unika levnadshistoria som aldrig kan upprepas eller kopieras. Det är just där som vi kristna skall göra Kristus synlig och hörbar genom vårt sätt att handla och tala. Vi får ge röst åt honom och hans budskap i livets alla konkreta omständigheter, så ”att Herrens ord vinner spridning och anseende” (2 Thess 3:1). Därför är vår personliga livshistoria alltid frälsningshistoria. Ju mer vi förvandlas av Guds nåd och frälsning, desto mer och bättre kan vi förmedla det glada budskapet till människor i vår omgivning. Det är underbart när det verkligen går upp för oss att Gud har detta förtroende för oss. Han lägger liksom sitt anseende bland människor i våra händer. Hur människor uppfattar Gud beror i hög grad på hur mycket vi har förvandlats av hans nåd, så att våra ord och gärningar sprider hans godhet och kärlek.

”Må Herren leda er fram till Guds kärlek och Kristi uthållighet” (2 Thess 3:5). Steg för steg leds vi fram genom Guds försyn, så att vi omformas av hans kärlek och håller ut i vår tro på Jesus Kristus. Då kan vi också bli hans budbärare och förmedla hans omsorg och kärlek till människor. Därför är det så inspirerande att läsa om helgonens liv och se hur de i livets alla omständigheter har kunnat översätta Guds budskap, så att de människor som de kommit i beröring med har förstått detta budskap. Det är vår kallelse att i vårt liv här och nu i Sverige år 2022 försöka översätta det eviga budskap som Jesus har anförtrott åt oss, så att det kan förstås och tas emot av de människor vi kommer i beröring med.

Vad är det då i dagens texter och liturgi som vi kan försöka förmedla till de människor vi möter? Evangeliet betonar det som är det centrala budskapet i vår tro: uppståndelsen. ”Gud är inte en gud för de döda utan för levande, ty för honom är alla levande” (Luk 20:38). Genom sin uppståndelse har Jesus öppnat evighetens portar för ”de som befins värdiga att komma till den andra världen och uppstå från de döda” (Luk 20:35). Genom dopet och trons gåva blir vi värdiga denna nåd, men då måste vi också leva i enlighet med denna värdighet och oförtjänta gåva. Det i sin tur kan leda till martyrium, men vi måste i alla fall vara villiga att ställa hela vårt liv i Guds och vår nästas tjänst.

Vi litar till fullo på att Gud vill hjälpa oss att göra något vackert och meningsfullt av vårt liv. Som vi bad i dagens kollektbön: ”driv bort ifrån oss allt som skadar oss och låt oss, utan hinder till kropp eller själ, i frihet göra det goda som du har berett åt oss”. Gud har så mycket gott i beredskap åt oss. Det gäller bara att tacka och ta emot och av fri vilja förverkliga det goda som han har förberett för oss att göra. Tänk om vi verkligen kunde inse att det finns förberedda gärningar som bara ligger och väntar på oss för att bli förverkligade. Då skulle vår livshistoria se helt annorlunda ut, ja, hela världens historia skulle bli något underbart vackert.

Evangeliet påminner oss om att här nere är äktenskapet något viktigt och heligt, men i Guds eviga härlighet lever man som änglar. Äktenskapet mellan man och kvinna är ett sakrament, ett heligt tecken på den eviga och oupplösliga föreningen mellan Kristus-Brudgummen och kyrkan-bruden. Tyvärr är det många som inte vill förstå eller respektera detta. Därför är det så viktigt att de som förenats i äktenskapets sakrament, inser hela djupet av sin kallelse. Deras gemensamma levnadshistoria kan bli ett vittnesbörd om Guds trohet och trofasthet mot sitt folk. Det är denna Guds trofasthet som också hjälper dem i alla svårigheter och prövningar att hålla fast vid sina löften. Samtidigt vet vi att det alltid finns de som är kallade till ett liv i celibat och jungfrulighet för att vittna på ett annat plan om att Guds kärlek kan fylla en människans hela behov och längtan efter kärlek.

För oss alla gäller samma grundregel: vi har fått ta emot livets gåva för att göra det bästa och finaste av hela vårt liv. Under hela vår livsväg är vi oupplösligt förenade med Jesus, som genom sin helige Ande leder oss på vägen till helighet. Vi får i varje ögonblick den nåd vi behöver för att göra, säga och tänka det goda. Vi är aldrig övergivna. Vi är infogade i Kristi mystiska kropp och får tillsammans med alla de andra lemmarna ta emot nåd utöver nåd. Mitt i ett helt vanligt liv lyser Guds nåd fram och hjälper oss i lidandet och i svårigheterna att hålla fast vid honom, medan han leder oss fram till det definitiva målet i hans eviga härlighet.